THE OWNERS OF AND ALL OTHER PERSONS INTERESTED IN THE SHIPS OR VESSELS "FORDECO NO. 12" AND "FORDECO NO. 17"

v.

SHANGHAI HAI XING SHIPPING CO LTD

COURT OF APPEAL, KOTA KINABALU
LAMIN MOHD YUNUS PCA
MAHADEV SHANKAR JCA
AHMAD FAIRUZ JCA
[CIVIL APPEAL NO: S-02-211 OF 1994]
15 OCTOBER 1997

CIVIL PROCEDURE: *Admiralty - Action in rem - Claim arising from collision of ships - Failure of defendant to lodge preliminary act in time - Rules of the High Court 1980, O. 70 r. 17(1) - Application for judgment in default - Defendant present at hearing of motion - Whether plaintiff needs to prove that case is well founded - Rules of the High Court 1980, O. 70 rr. 18(3), (4) & (5) - Extension of time to file preliminary act - Rules of the High Court 1980, O. 3 r. 5 - Rules of the High Court 1980, O. 70 r. 18(7)*

By a writ of summons in an action *in rem* the respondent claimed against the appellant for damages arising out of a collision between their ships. According to the respondent, the appellant's ship collided into its ship while it was docked at the wharf allocated to it and was in the process of loading cargo. The respondent claimed that the collision was due to the negligence of the appellant.

The writ of summons issued on 19 June 1993 was duly served on the appellant and the appellant entered appearance on 13 July 1993. On 13 August 1993 the respondent lodged in the Registry the Preliminary Act in compliance with O. 70 r. 17(1) of the Rules of the High Court 1980 ('the RHC'). The appellant, however, only lodged its Preliminary Act in the Registry on 20 September 1993, ie, a seven days delay. Pursuant to this delay, the respondent then applied to the court by motion for judgment in default against the appellant and also for damages to be assessed. The High Court allowed the respondent's application and hence the present appeal.

Held:
Per Ahmad Fairuz JCA

[1] It can be implied from O. 70 rr. 18(3) & (4) of the RHC that if the defendant appears at the hearing of the motion, then the court is not required to order that the plaintiff's Preliminary Act be opened and the plaintiff be required to satisfy the court that his claim is well founded before the court can award judgment in the plaintiff's favour. Consequently, the respondent herein was entitled *prima facie* to judgment unless the appellant could provide a satisfactory explanation as to why it did not lodge the Preliminary Act within the prescribed period.

[2] The fact that the appellant had asked the respondent for certain documents and this was refused by the respondent could not be used by the appellant as a valid explanation for the delay.

[3] The appellant could have applied for an extension of time pursuant to O. 3 r. 5 of the RHC, which it did not. It is quite clear from a reading of O. 70 r. 18(7) that the phrase "prescribed period" need not necessarily be limited to the time frame stipulated in r. 17(1). It can also apply to any order of the court.

[Appeal dismissed with costs.]

Legislation referred to:
Rules of the High Court 1980, O. 3 r. 5, O. 70 rr. 17(1), 18(4), (5), (7)

For the appellant - Simon Shim Kong Yip; M/s Shim, Pang & Co
For the respondent - Alex Khoo Kay Mian (Soo Kok Loong with him); M/s Peter Lo & Co

Reported by Ling Hea Hoon

PENGHAKIMAN

Ahmad Fairuz HMR:

Ini adalah rayuan daripada keputusan Mahkamah Tinggi Borneo di Sandakan. Perayu-perayu dalam rayuan ini adalah tuan-tuanpunya dan kesemua orang-orang lain yang berkepentingan dalam kapal-kapal atau vessel-vessel "Fordeco No. 12" dan "Fordeco No. 17" (selepas ini disebut kapal perayu). Responden-responden adalah tuanpunya kapal atau vessel "MV Xin Hua 10" (selepas ini disebut kapal responden).

Melalui writ saman dalam tindakan *in rem*, responden-responden menuntut gantirugi atas kerosakan kepada kapal mereka. Mengikut responden-responden, kapal mereka telah dilanggar oleh kapal perayu. Ketika berlakunya perlanggaran itu kapal responden sedang berlabuh dan mengisi kargo ke dalamnya. Semasa itu kapal responden berada di dalam kawasan dermaga (wharf) yang diperuntukkan baginya. Dikatakan juga oleh responden-responden bahawa kecuaian perayu-perayulah yang telah menyebabkan perlanggaran itu.

Keterangan-keterangan yang diajukan melalui affidavit-affidavit menunjukkan bahawa writ saman bertarikh 19 Jun 1993 telah diserahkan dengan sempurnanya ke atas kapal perayu. Perayu-perayu telahpun memasukkan kehadiran mereka pada 13 Julai 1993. Responden-responden kemudiannya telah menyerahsimpankan dokumen yang disebut *"tindakan permulaan"* (preliminary act) mereka di Pejabat Pendaftaran pada 13 Ogos 1993. Ini sejajar dengan kehendak A. 70 k. 17(1) Kaedah-Kaedah Mahkamah Tinggi 1980 yang mewajibkan responden-responden, dalam tempoh dua bulan selepas writ saman dikeluarkan, menyerahsimpankan di dalam Pejabat Pendaftaran tindakan permulaan. Aturan 70 k. 17(1) juga memerlukan perayu-perayu menyerahsimpankan tindakan permulaan mereka dalam tempoh dua bulan dari tarikh mereka memasukkan kehadiran (iaitu 13 Julai 1993). Sungguhpun demikian, perayu-perayu hanya menyerahsimpankan tindakan permulaan mereka pada 20 September 1993. Nyatalah bahawa perayu-perayu telah lewat tujuh hari. Mereka mengakui kelewatan itu. Lantas responden-responden, melalui suatu notis usul bertarikh 21 September 1993, memohon supaya penghakiman ingkar penyerahsimpanan tindakan permulaan diberi kepada mereka. Responden-responden juga pohon gantirugi ditaksirkan. Kos turut dituntut oleh responden-responden. Pada 5 September 1994 permohonan-permohonan responden-responden ini dibenarkan oleh Mahkamah Tinggi. Perayu-perayu kecewa dengan keputusan Mahkamah Tinggi itu, lalu merayu ke Mahkamah ini.

Pihak perayu-perayu, antara lainnya, menghujjahkan bahawa Yang Arif Hakim Mahkamah Tinggi silap apabila beliau memutuskan responden-responden tidak perlu membuktikan tuntutannya cukup berasas jika perayu-perayu hadir dalam pendengaran usul itu. Ini mengikut Yang Arif adalah maksud yang tersirat dalam kk. 18(4) dan (5). Mengikut pihak perayu-perayu, yang tersirat dalam kk. 18(4) dan (5) itu ialah kewajipan responden-responden memuaskan Mahkamah bahawa tuntutan mereka adalah cukup berasas. Kewajipan itu terus kekal terbeban atas responden-responden walaupun perayu-perayu hadir di masa pendengaran usul itu.

Responden-responden, bagaimanapun, menghujjahkan bahawa kewajipan itu tidak wujud apabila perayu-perayu hadir dalam pendengaran usul itu.

Kaedah 18(4) adalah seperti berikut:

> Semasa pendengaran sesuatu usul di bawah perenggan (3) Mahkamah boleh membuat apa-apa perintah sebagaimana yang difikirkannya adil, dan jika defendan tidak hadir di pendengaran itu dan Mahkamah berpendapat bahawa penghakiman patut diberikan kepada plaintif dengan syarat dia membuktikan kesnya, Mahkamah hendaklah memerintahkan supaya tindakan permulaan plaintif dibuka dan menghendaki plaintif memuaskan Mahkamah bahawa tuntutannya adalah cukup berasas.
>
> Keterangan plaintif boleh, melainkan jika diperintahkan selainnya oleh Mahkamah, diberikan melalui afidavit tanpa apa-apa perintah atau arahan dibuat bagi maksud itu.

Memandangkan bahawa k. 18(4) merujuk kepada k. 18(3), wajarlah juga diperturunkan kaedah tersebut yang berbunyi:

> Jika dalam sesuatu tindakan yang sedemikian, yang merupakan tindakan *in rem*, defendan gagal menyerahsimpan tindakan permulaan dalam tempoh yang ditetapkan, maka plaintif, jika dia telah menyerahsimpan tindakan yang sedemikian, boleh memohon kepada Mahkamah melalui usul untuk mendapatkan penghakiman terhadap defendan itu, dan tidaklah perlu bagi plaintif untuk memfailkan atau menyampaikan pernyataan tuntutan atau afidavit sebelum pendengaran usul itu.

Pembacaan kedua-dua kk. 18(3) dan 18(4) menunjukkan bahawa Mahkamah semasa pendengaran usul responden-responden itu *"boleh membuat apa-apa perintah sebagaimana yang difikirkannya adil"*. Selepas perkataan-perkataan ini terdapat perbahasaan yang berlinang dengan banjir kejelasan akan pengertiannya. Oleh demikian kejelasannya itu sendiri memperkukuhkan ketepatan keputusan Yang Arif Hakim itu – tidak perlu responden-responden membuktikan tuntutan mereka cukup berasas. Tidak langsung tergumpal dalam k. 18(4) itu sebarang kesamaran. Justeru itu kami bersetuju dengan Yang Arif Hakim bicara itu bahawa responden-responden tidak perlu, dalam keadaan-keadaan yang wujud di hadapan Yang Arif Hakim bicara ketika itu, membuktikan tuntutan mereka cukup berasas. Dengan demikian, hujjah perayu-perayu mengenai keperluan Mahkamah membuka tindakan permulaan responden-responden turut cair dilanda kehausan merit. Malah, kami bersependapat dengan Yang Arif Hakim Bicara apabila beliau mengatakan bahawa responden-responden adalah berhak *prima facie* diberi penghakiman kecuali perayu-perayu dapat memberi penjelasan yang memuaskan mengenai kenapa mereka tidak menyerahsimpankan tindakan permulaan mereka dalam tempoh masa yang ditetapkan. Dan sememangnya perayu-perayu memberi penjelasan. Dan penjelasan-penjelasan itu telah

diambilkira oleh Yang Arif Hakim Bicara. Penghakiman Yang Arif Hakim Bicara meringkaskan penjelasan-penjelasan itu. Mengikut ringkasan itu, keengganan atau kegagalan pihak responden-responden untuk mengemukakan dokumen-dokumen yang dipinta oleh perayu-perayu adalah salah satu daripada punca-punca yang menyebabkan perayu-perayu lewat menyerahsimpankan tindakan permulaan mereka. Ini, mengikut Yang Arif Hakim Bicara, bukanlah suatu sebab yang sah atas kelewatan itu. Kebenaran pendapat Yang Arif Hakim Bicara itu akan lebih ketara jika k. 17(1)(i) hingga (xv), Kaedah-Kaedah Mahkamah Tinggi 1980 diteliti. Jelas dari peruntukan-peruntukan itu bahawa tujuan tindakan permulaan itu adalah, seperti yang disebut dalam penghakiman Yang Arif Hakim Bicara, untuk mendapatkan kenyataan-kenyataan daripada pihak-pihak berkenaan mengenai keadaan-keadaan *"recenti facto"* dan untuk mengelakkan pihak defendan (iaitu perayu-perayu dalam rayuan ini) daripada mencorakbentukkan kesnya bagi menentangi kes plaintif (responden-responden dalam rayuan ini). Justeru itu keengganan pihak responden-responden mengemukakan dokumen-dokumen itu tidaklah boleh dijadikan suatu alasan untuk mengfailkan tindakan permulaan mereka lewat. Selain dari penjelasan ini, dikatakan juga oleh perayu-perayu bahawa mereka menghadapi kesukaran-kesukaran yang banyak bagi mendapatkan keterangan. Dalam hal ini affidavit perayu-perayu menunjukkan bahawa mereka telah menulis kepada peguam responden-responden pada 13 Ogos 1993 memohon dokumen-dokumen tertentu. Dikira dari 13 Ogos 1993, perayu-perayu masih mempunyai sebulan lagi untuk menyerahsimpankan tindakan permulaan itu. Dalam pada itupun, mereka masih gagal menyerahsimpankan tindakan permulaan itu dalam tempoh masa yang ditetapkan. Perayu-perayu seterusnya menegaskan bahawa mereka telah memohon daripada responden agar tempoh masa yang ditetapkan itu dapat dilanjutkan. Malangnya responden-responden tidak bersetuju. Kerana itulah juga perayu-perayu terlewat menyerahsimpankan tindakan permulaan itu. Dalam hal ini, patutlah juga diamati k. 18(7) yang berbunyi:

> Dalam kaedah ini sebutan-sebutan mengenai tempoh yang ditetapkan hendaklah ditafsirkan sebagai sebutan-sebutan mengenai tempoh dalam mana menurut kuasa k. 17(1) atau mana-mana perintah Mahkamah, plaintif atau defendan mengikut kehendak konteks perujukan itu, dikehendaki menyerahsimpan suatu tindakan permulaan.

Yang perlu dititikberatkan daripada k. 18(7) ini ialah *"atau mana-mana perintah Mahkamah"*. Ini bererti *"tempoh yang ditetapkan"* bukanlah sahaja terdapat dalam k. 17(1). Ianya boleh juga terdapat dalam perintah Mahkamah. Ini bererti A. 3 k. 5, Kaedah-Kaedah Mahkamah Tinggi 1980 sewajarnya patut diguna oleh perayu-perayu. Aturan 3 k. 5 itu berbunyi:

(1) Mahkamah boleh, atas apa-apa terma sebagaimana yang difikirkannya adil, melalui perintah melanjutkan atau memendekkan tempoh dalam mana seseorang dikehendaki atau dibenarkan oleh kaedah-kaedah ini, atau oleh mana-mana penghakiman, perintah atau arahan, melakukan apa-apa perbuatan dalam mana-mana prosiding;

(2) Mahkamah boleh melanjutkan apa-apa tempoh yang sedemikian seperti yang disebutkan dalam perenggan (1) sungguhpun permohonan minta lanjutan itu tidak dibuat sehinggalah selepas tamatnya tempoh itu;

(3) Tempoh yang di dalamnya seseorang dikehendaki oleh kaedah-kaedah ini, atau oleh mana-mana perintah atau arahan, menyampaikan, memfailkan atau meminda apa-apa pliding atau dokumen-dokumen lain boleh dilanjutkan dengan izin (yang diberikan secara bertulis) tanpa perintah Mahkamah dibuat bagi maksud itu;

(4) Dalam kaedah ini, sebutan-sebutan mengenai Mahkamah hendaklah ditafsirkan sebagai termasuk sebutan-sebutan mengenai Mahkamah Persekutuan.

Tiada keterangan yang boleh menunjukkan perayu-perayu telah menggunakan A. 3 k. 5 itu dikemukakan. Oleh demikian tiadalah sesiapa boleh dipersalahkan kecuali perayu-perayu sendiri. Walaubagaimanapun, Yang Arif Hakim Bicara telah juga menimbangkan isu perlanjutan masa ini dan telah memutuskan bahawa dalam keadaan-keadaan yang terdapat di dalam rayuan ini, perlanjutan masa tidak wajar diizinkan. Kami tidak mempunyai sebab yang munasabah untuk tidak bersependapat dengan Yang Arif itu.

Atas sebab-sebab yang terhurai dalam perenggan-perenggan sebelum ini kami menolak rayuan ini dengan kos dan mengarahkan deposit diberi kepada responden-responden untuk kos dicukaikan.

This page is intentionally left blank